

“Što tko sije, to će i žeti”

“Ne varajte se: ... Što tko sije, to će i žeti.”
—Galaćanima 6: 7

PAVLOVO PISMO napisano crkvama u regiji Galacije također se odnosi na svakog Kristovog sljedbenika kroz sadašnje Evanđeosko doba. Njegove su opomene za one koji su sklopili savez s Bogom, predstavljajući sebe kao “živu žrtvu” i nastojeći “ne suobličavati se ovomu svijetu, nego se preobraziti obnavljanjem” svojih umova. (Rimljanima 12: 1, 2) Dok ulazimo u novu godinu, prikladno je da svatko od nas preispita samog sebe u smislu ovog djela preobrazbe koje bi se trebalo odvijati u našim mislima, riječima i djelima.

U našem uvodnom stihu Pavao počinje upozorenjem: “Ne dajte se zavesti: Bog se ne da izrugivati.” Mogli bismo se privremeno zavarati time što smo samo slušatelji Božje Riječi, a ne “vršitelji” njegovih uputa. (Jakovljeva 1: 22) Međutim, Boga ne možemo prevariti jer on “poznaje namisli ljudske” i “prosuduje nakane i misli srca”. Slijedom toga, to je “razgoljeno očima Onoga komu nam je dati račun.”—Psalmi 94: 11; Hebrejima 4: 12, 13

Pavao stoga prepoznaje najvažnije načelo primjenjivo na svakog Kristovog sljedbenika—što god posijemo, to ćemo i požneti. S prirodnog stajališta, osoba koja nije upoznata s prirodom određenog sjemena mogla bi, nesvjesno, posijati sjeme čička ili korova, umjesto sje-

mena pšenice, na primjer. Nakon kratkog vremena možda bi posjetili svoje polje i rekli: “Čini se da je ovo sjeme prilično dobro. Imat ću veliku žetvu pšenice.” Međutim, kasnije, u vrijeme žetve, pogreška u vrsti sjemena koje je posijano bila bi očita. Ovo načelo uzroka i posljedice također se odnosi na razvoj našeg karaktera i srca.

MISLI—IZVOR KARAKTERA

Što se misli pod riječju “sijati” u našem uvodnom stihu? Vjerujemo da se posebno odnosi na misli, ili sjemenke, o kojima razmišljamo i razmišljamo, one koje “sadimo”. Na naše buduće riječi i djela uglavnom utječu prethodne misli na kojima smo se zadržavali. Da proširimo stvar dalje, misli o kojima razmišljamo danas su izvor onoga što ćemo postati sutra. Kao što je Salomon napisao: “A svrh svega, čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život.” “Jer on je onakav kako u sebi misli.”—Mudre izreke 4: 23; 23: 7

Jedna je stvar imati sjeme, a nešto sasvim drugo posaditi to sjeme. Da biste posadili sjeme, morate ga zakopati, zatim pokriti i zalijevati. Isto tako, misao koja može ući u naš um je jedna stvar, ali zadržavanje na toj misli, razmišljanje o njoj iznova i iznova, u biti je “usađivanje” te misli u naš um i srce. Stoga vidimo da postoji velika razlika između imati misao i sijati tu istu misao. Baš kao što sjeme mora biti posađeno da bi se dobila žetva, tako će i misli o kojima razmišljamo na kraju rezultirati tipom karaktera koji ćemo razviti i tipom osobe kakva ćemo biti. Malo sjeme koje je posađeno odgovara maloj misli koju sadimo. Sjeme je vrlo mala stvar, ali često daje veliku biljku. Isto tako, misao na kojoj razmišljamo može se činiti sitnicom, ali ipak iz nje može proizaći mnogo toga.

Što se tiče sijanja misli, možda bismo se mogli

zapitati: Zašto živimo na određeni način? Zašto tako trošimo novac? Zašto idemo na određena mjesta? To je zato što su nas misli na kojima smo razmišljali navele da djelujemo na određeni način u tom smjeru. Sve počinje mislju, ali sjetva se odnosi na zadržavanje na određenim mislima. Posljedično, posao kršćanina je poticanje dobrih misli na rast i oslobađanje od loših misli kako one ne bi imale priliku rasti.

U prirodi dobro sjeme nema nikakvu vrijednost ako nije posađeno. Isto tako, dobra misao je od male vrijednosti ako se ne zadržimo na njoj—to jest, ako je ne pozdravimo, razmišljamo o njoj i na kraju postupimo prema njoj. Slično tome, loše sjeme, ili misao, neće nam naškoditi osim ako se ne zadržimo na njoj—poželimo dobrodošlicu, razmišljamo i djelujemo u skladu s njom.

Za primjer, sjećamo se da je Isus nakon što ga je Ivan krstio na Jordanu odmah otišao u pustinju. Tamo je bio gladan, bez hrane četrdeset dana, a sotona ga je došao iskušati. Sotona nije bio vidljiv, nego je nametao misao Isusovom umu. Parafrazirajući, predložio je Isusu: „Ako si Sin Božji, reci ovom kamenu da postane kruhom; na kraju krajeva, imaš moć, a gladan si. Zašto ne upotrijebiš svoju moć i napraviš kruh od ovog kamena?” Isus je odbio razmišljati o toj misli. Nije želio tako misliti niti djelovati.—Luka 4: 1-4

Evo nam pouke. Ne treba nas kriviti niti sami sebe trebano kriviti za misli koje nam dolaze na um, ali sami smo odgovorni za one misli o kojima razmišljamo. Ne treba nas ni posebno hvaliti ako nam na pamet padne dobra misao. Možda nam Bog dopušta, na neki način, da dobra misao uđe u naš um dok čitamo njegovu riječ ili dopušta nekome s kim razgovaramo da predloži tu misao. Međutim, ako je ne zadržimo i ne razmišljamo o njoj, ta će nas misao uskoro napustiti, ne postigavši ništa vri-

jedno.

Slično je i s lošim mislima. Ne treba nas uvijek kriviti za to. Ako netko svojom izjavom unese neku misao u naš um, nismo odgovorni. To je misao te druge osobe koja je iznosi, ali mi smo odgovorni ako se zadržimo na toj lošoj misli. Stoga se ne trebamo obeshrabriti ako nam loša misao padne na pamet, a u isto vrijeme ne smijemo se osjećati pretjerano samouvjerenim kada imamo dobru misao. Važno pitanje je: “Kojim se mislima bavimo?”

SJETVA U TIJELO

U stihu koji slijedi nakon našeg uvodnog teksta, Pavao kaže: “Tko sije u tijelo svoje, iz tijela će žeti raspadljivost.” (Galaćanima 6: 8, ESV) U prethodnom poglavlju apostol kaže: “Očita su djela tijela. To su: bludnost, nečistoća, razvratnost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstva, svađa, ljubomor, srdžbe, spletkarenja, razdori, strančarenja, zavisti, pijančevanja, pijanke i tome slično. ... koji takvo što čine, kraljevstva Božjega neće baštiniti.”—Galaćanima 5: 19-21

Sjetva u naše tijelo uključuje brigu o tjelesnim stvarima, zadovoljenje tjelesnih želja i prebivanje u onome za čim žudi naša pala priroda. Ako im se popusti, te će žudnje postajati sve jače i jače, rezultirajući zlim riječima ili ponašanjem. Oni koji nastave popuštati tim sklonostima, kaže Pavao, “žet će raspadljivost” [grčki: propadanje, propast].

Svaki dan neprestano smo okruženi ovim zemaljskim, tjelesnim podražajima. Kako se možemo zaštititi od utjecaja takvih pokvarenih utjecaja? Apostol Petar nam daje odgovor kako izbjeći “pokvarenost koja je u svijetu”, pišući: “Time smo obdareni dragocjenim, najvećim obećanjima da po njima” možemo, ako se nađemo vjerni do smrti, “postati zajedničari božanske naravi.” (2.Petrova

1: 4) Doista, Bog nam je dao mnoga izvanredno velika i dragocjena obećanja, koja će nas ojačati u onoj mjeri u kojoj budemo shvaćali njihov značaj i razmišljali o njima.

SJETVA U DUH

U Galaćanima 6: 8, Pavao nastavlja s tvrdnjom: “Tko sije u duh, iz duha će žeti život vječni.” Ako su naše misli i pažnja usmjereni na nebeske stvari, razvoj našeg karaktera ići će duž duhovnih linija. Postoji samo jedan izvor iz kojeg dolazi to dobro sjeme ili misli—Riječ Božja. Milijuni imaju Biblije, ali mnogi ostavljaju Božju Riječ neotvorenu i stoga “neposijanu”. Nemojmo, da tako kažemo, “ostaviti sjeme u kutiji”.

Moramo sijati ono što se nadamo žeti. Ako želimo urod repe, sijemo sjeme repe. Nijedno drugo sjeme neće poslužiti. Isto tako, ako želimo u svom karakteru razviti “plod Duha”, a to su ljubav, radost, mir, strpljivost, ljubaznost, dobrotu, vjernost, blagost i uzdržljivost, moramo posijati ovo sjeme ili uroda neće biti.—Galaćanima 5: 22, 23

Oni koji misle na duhovne stvari—to jest, siju u duh—usmjeravaju svoju “naklonost prema onome što je gore, a ne prema onome što je na zemlji”. (Kološanima 3: 1, 2) Ako se nastojimo razvijati u duhovnom smjeru, napredovat ćemo u dobivanju duhovnog ploda. U dogledno vrijeme požnjet ćemo karakternu sličnost s Gospodinom i postajati sve više i više kopije dragog Božjeg Sina. Takvima je obećano da će “žeti vječni život”. Na drugom mjestu Pavao opominje: “Tko sije [u duh] oskudno, oskudno će i žeti; a tko obilato sije, obilato će i žeti.”—2.Korinćanima 9: 6

OSOBN A ODGOVORNOST

Vslika manjina shvaća u kojoj mjeri sami obliku-

jemo svoj karakter, u kojoj su mjeri naši umovi vrtovi u kojima možemo posaditi ili trnje ili čičak grijeha, ili sjeme koje će razviti plodove Duha Svetoga. Oni koji traže nebeske stvari, sunasljedstvo s Kristom Isusom, moraju usaditi ili postaviti u svoj um i osjećaje one kvalitete koje Gospodin označava kao bitne za razvoj kršćanskog karaktera.

Dakle, naš Nebeski Otac stavlja na sve one koji su prihvatili nebeski poziv i koji su sklopili savez s njim, odgovornost za njihov uspjeh ili neuspjeh u postizanju nagrade. No, u tom poslu ne ostajemo bez pomoći. Svojom Riječju Otac nebeski ukazuje na naše prirodne slabosti i nesavršenosti. Zatim pokazuje kako je osigurao potpunu suprotnost ili protutežu za ove tjelesne mane, koja se nalazi u zaslugama i žrtvi njegova jedinorođenog Sina Isusa, našeg Otkupitelja. (1. Ivanova 1: 7-10) Bog nas također obavještava o plodovima Duha Svetoga koje trebamo razviti u svom karakteru, ako želimo biti Kristovi sunasljednici. To je ilustrirano Isusovim životom i učenjima, primjerom koji trebamo slijediti.—Luka 9: 23; Ivan 12: 26; 1. Petrova 2: 21

Dok razmišljamo o odgovornosti koja nam je dodijeljena, mogli bismo se isprva osjećati preopterećeno. Međutim, ovu stvar trebamo promatrati sa stajališta Božje milosti. Prvo bismo trebali razmotriti koja nam je blagoslovljena privilegija dana u prilici da budemo “preobraženi obnovom” našeg uma, kako bismo mogli sve više i više upoznavati Boga i njegovu božansku nakanu, te težiti slijediti “dobru, prihvatljivu i savršenu volju Božju”. Osim toga, Bog je pred nas postavio najveću nagradu koju je moguće zamisliti, božansku prirodu, za činjenje onoga što je samo naša “razumna služba” i što će nam donijeti obilnu mjeru “radosti i mira u vjeri.”—Rimljanima 12: 1, 2; 2. Petrova 1: 3, 4; Rimljanima 15: 13

Zbog nesavršenosti našeg tijela koje smo naslijedili preko oca Adama, nikada u ovom životu ne možemo postići savršenstvo koje želimo. Bit će mrlja i slabosti uma, misli, riječi i djela. Unatoč tome, trebali bismo nastojati živjeti što je više moguće po Božjim mjerilima. Gospodin će nadoknaditi naše nenamjerne slabosti. Njegova će nam milost biti dovoljna i omogućit će nam da pobijedimo. S druge strane, ako sijemo u tijelo, požnjet ćemo zlo u svom tijelu. Međutim, ako ostanemo odani Gospodinu i pokajemo se za svoje grijehе i nedostatke, nastojeći ih prevladati, on će nadjačati ta iskustva za naše dobro.

POSADITE DOBRO SJEME I ISKORIJENITE ZLO

U našem palom ljudskom stanju postoji prirodna privlačnost prema zemaljskim stvarima, pogotovo zato što trenutno živimo u vrijeme dopuštanja zla. Iako su ove zemaljske stvari umrljane grijehom i, u mnogim aspektima, nama odvratne jer smo naučili ljubiti pravednost i mrziti nepravdu; usprkos tome, još uvijek povremeno postoji snažna privlačnost čak i prema ovim okaljanim zemaljskim stvarima. Poput korova, čini se da zemaljske sklonosti i želje niču spontano iz sjemena. Kršćani, stoga, koji žele zadržati svoje srce u Božjoj ljubavi, moraju ne samo nastaviti sijati dobro sjeme, nastaviti usmjeravati svoju naklonost prema nebeskim stvarima, već također moraju neprestano iskorijenjivati korov zemaljskih želja i privlačnosti.—1.Ivanova 5: 2-4; Juda 21

Apostol Pavao opetovano naglašava trajne učinke misli o kojima razmišljamo, ističući važnost “zarobljavanja svakog uma na pokornost Kristu”. (2.Korinćanima 10: 5) Na drugom mjestu, on također opominje: “Braćo, što je god istinito, što god časno, što god pravedno, što god čisto, što god ljubazno, što god hvalevrijedno; ... to

nek vam je na srcu!”—Filipljanima 4: 8

“SVLAČENJE” I “ODJEVANJE”

Pavao je poticao braću Kološane, pišući: “Za onim gore težite, ne za zemaljskim!” Zatim daje popis promjena koje se moraju dogoditi kod onih koji su se potpuno posvetili Gospodinu, govoreći: “Umrtvite dakle udove svoje zemaljske: bludnost, nečistoću, strasti, zlu požudu i pohlepu—to idolopoklonstvo! ... Tim ste putom i vi nekoć hodili, kad ste u tome živjeli. 8 Ali sada i vi odložite sve!” Apostol zatim navodi dodatne promjene koje se moraju dogoditi, opominjući nas: “Gnjev, srdžba, opakost, hula, prostota van iz vaših usta” i “Ne varajte jedni druge! Jer svukoste staroga čovjeka s njegovim djelima.”—Kološanima 3: 2, 5-9

Što je danas među ljudima uobičajenije od ljutnje? Čak i oni koji su dozivali Kristovo ime mogli su, u nekom trenutku, imati zlonamjerne ili neljubazne misli o nekom drugom. Koliko je onih koji se upuštaju u klevete? To se često radi na takav način da se prevari i spotakne ne samo slušatelj, već i govornik jer poštuje namjeru srca da o drugima govori na neljubazan način.

Kad bi se izbjegavao sav zao i nečist jezik, kakav bi ovo divan svijet bio! Svi Kristovi sljedbenici trebali bi se pobrinuti da, odsada, svaka riječ koja izlazi s njihovih usana bude takva “da prema potrebi sažiduje i milost iskaže slušateljima.” Pravi kršćani ne bi trebali “nikoga pogrđivati”, dodaje Pavao. (Efežanima 4: 29 Titu 3: 2) Klevetanje i ružno govorenje su napadi na karakter drugoga. Kleveta je jednako kleveta bez obzira je li izjava istinita ili lažna, i tako se smatra ne samo u Božjem zakonu, već i u zakonima civiliziranih ljudi. Osim toga, oni koji rado slušaju klevetnike sudjeluju u njihovim zlim djelima. “Zločinac rado sluša usne prije-

varne, i lažac spremno prisluškuje pogubnu jeziku.”—Mudre izreke 17: 4

Pavao nas potiče da ne samo odbacimo zle sklonosti našeg posrnulog tijela, već da “zaodjenemo” [grčki: biti obučen; njegovati] različite plodove Duha Svetoga prikazane u našoj Glavi, Kristu Isusu.

U Kološanima 3: 12, 13, apostol nas savjetuje da zaodjenemo: (1) “Milosrdna srca;” narav veličine i velikodušnosti srca prema svima; prema suvjernicima, susjedima, prijateljima, rođacima, pa čak i prema našim neprijateljima. (2) “dobrostitivost” prema svima; (3) “poniznost” uma, koja je suprotnost oholosti, hvalisavosti, aroganciji; (4) “blagost”, blagost raspoloženja; (5) “strpljivost,” prema greškama i slabostima drugih; (6) “međusobno podnošenje i ... praštanje; kao što je Gospodin vama oprostio, tako i vi opraštajte.” To podrazumijeva da trebamo uzajamno podnositi naše posebnosti temperamenta i raspoloženja. Trebali bismo slobodno oprostiti jedni drugima, ako postoji bilo kakav uzrok međusobne uvrede, učeći u međuvremenu ispravljati se kad uvidimo da se naše vlastite mane zrcale u drugima.

Mjerilo za sve ovo ponašanje nalazi se u Gospodinovom ponašanju prema nama, jer on je sigurno bio velikodušan, ljubazan, strpljiv i opraštajuć. Moramo, dakle, činiti isto prema našoj braći u Kristu.

SAVJETI BOŽJIM IZABRANICIMA

Apostolov savjet napisan je “Božjim izabranicima, svetima i ljubljenima”. (Kološanima 3: 12) Dakle, on nam skreće pozornost na činjenicu da, u ovom trenutku, Bog ne pokušava preustrojiti cijelo čovječanstvo u skladu s ovim smjernicama, već samo preobraziti one koji su ušli u poseban savez s njim. Oni koji se nadaju da će njihov “poziv i izbor osigurati” članstvo u proslavljenjnoj Crkvi, ozbiljno će

nastojati njegovati svaki od ovih plodova Duha Svetoga u svojim životima.

Pavao ne samo da nam govori što da ‘svučemo’ i što da ‘odjenemo’, nego zatim dodaje: “A povrh svega—ljubav! To je sveza savršenstva”. (vs. 14) Ljubav je stoga prikazana kao sjedinjujuće načelo za sve ove različite milosti.

Apostol želi da shvatimo da osobine krotkosti, strpljivosti i sve ostale koje spominje ne mogu biti puka uljudnost ili pristojnost, već se moraju razvijati s ljubavlju u našim srcima. Ako ne, nećemo biti sposobni za udio u nebeskom kraljevstvu. Svatko od nas mora razviti sve te različite milosti u svojoj volji, svojim namjerama, i vezati ih užadima ljubavi—ljubavi prema Gospodinu, ljubavi prema pravednosti, ljubavi prema našoj braći i suosjećajne ljubavi prema cijelom stvorenju koje uzdiše.

“NE VARAJTE SE”

U našem tematskom tekstu Pavao piše: “Ne varajte se.” Ovdje on ukazuje na opasnost da sami sebe zavaramo, ne shvaćajući sijemo li u duh ili sijemo u tijelo. Na drugom mjestu Sveto pismo ističe da je naše srce ili prirodni um “Podmuklije od svega. Jedva popravljivo.” (Jeremija 17: 9) Stoga, naš novi um treba neprestano biti na oprezu, iskreno se preispitujući, inače bismo mogli upasti u varljivu zamku naše stare prirode.—2 Korinćanima 13: 5; Galaćanima 6: 4

Trebamo shvatiti da nije dovoljno samo pristati sijati u Duha. Žetva duhovnih blagoslova i razvoj srca ovisit će o našoj vjernosti i ustrajnosti u aktivnom uključivanju u ovo sjetveno djelo. Oni koji siju u Duha i svakodnevno se ozbiljno trude živjeti duhovnim životom, nastojeći služiti Božjoj volji svojim riječima,

djelima i mislima, požnjet će najveći urod duhovnog ploda u različitim kvalitetama osobnosti našeg Gospodina Isusa. Kao što je psalmist napisao o svojoj iskrenoj ljubavi prema Božjem zakonu: “Po cio dan o njemu razmišljam.”—Psalmi 119: 97

Međutim, ako sijemo u tijelo, nastojeći živjeti poslije ili zadovoljiti sebe, ili želeći zadovoljiti svoje zemaljske prijatelje ili rođake, možemo očekivati da će tjelesne želje koje se tako gaje ojačati u našim životima. Takav način ponašanja prouzročit će da proporcionalno propadnemo prema Duhu. Kada obraćamo pažnju na tjelesne sklonosti naše pale prirode, kočimo vlastiti duhovni napredak i težimo pokvarenosti.

TRAJNA ODANOST

U najvećoj mogućoj mjeri “umrtvimo” sklonosti našeg tijela i nastojmo živjeti u skladu s Duhom Gospodnjim. U istom omjeru duhovno ćemo jačati, pripremajući se za vječni život na duhovnom planu koji je Bog obećao onima koji će pokazati svoju ljubav prema njemu i odanost njegovim načelima.—Rimljanima 8: 12-14

To ne znači da će samo oni koji postignu potpuno ovladavanje svojim tijelom primiti blagoslov od Gospodina. Važno je uzeti u obzir da ako Gospodinu ne pokažemo da cijenimo duhovne stvari, nećemo napredovati u njima. Nećemo biti prikladni za nagradu “slave, časti i besmrtnosti”. (Rimljanima 2: 7) A, ako naše ponašanje očituje Gospodinu našu ljubav prema pravednosti i našu želju da mu ugodimo, koliko god naše tijelo bilo slabo, on će takve smatrati dostojnima vječnog života, znajući da kada budu imali savršena tijela uskrsnuća, bit će im drago živjeti u apsolutnom skladu s božanskim uređenjima. Apostol Pavao jed-

nom je drugom prilikom napisao: “Da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne živimo po tijelu, nego po Duhu.”—Rimljanima 8: 4

Malo po malo, naš karakter će se razvijati. Sjetva koju danas obavljamo sutra će donijeti žetvu zrelih plodova. Apostol dovodi svoj argument do zaključka, opominjući nas da ostanemo vjerni i “Neka nam ne dozlogrdi činiti dobro: ako ne sustanemo, u svoje ćemo vrijeme žeti! Dakle, dok imamo vremena, činimo dobro svima, ponajpače domaćima u vjeri.”—Galaćanima 6: 9, 10 ■